

rettere end, at ingen Magt for Diebliffet kan jage den ud eller støbe den ud deraf, men dette vilde Ministeren kunde gjøre, naar denne Betingelse blev staaende. Jeg veed ikke rettere — for blot at nævne Et — end at den nævnte Frimenighed bruger Bartons Festsalmer ved sin Kirketjeneste, og tager jeg fejl, siger det ikke meget, thi den kunde bruge dem, hvis den ikke gjør det; men ifølge de bestaaende Forfrifter har den ikke Ret til at bruge disse Psalmer uden særlig Tilladelse. Sæt nu f. Ex., at den ærede Kirkeminister fik Loven vedtagen idag, at Menigheden godkjendtes imorgen, at Ministeren aftraadte iøverborgen, og at Menigheden endnu ikke havde faaet Regjeringens Tilladelse til at bruge disse Festsalmer ved Gudstjenesten, hvad den mulig satte megen Priis paa, saa kunde Følgen deraf blive, at den forgjæves søgte Tilladelse til at bruge dem, og naar den da ligesuldt vedblev at bruge dem, kunde den følgende Kirkeminister sige: Nei, I holde Eder ikke de gjældende Forfrifter efterrettelig, og derfor udstøder jeg Eder nu af Folkekirken. Derved var altsaa den Menighed, om hvilken saa Mange heri Salen, og, hvad der vil sige endnu meget mere, endog mange af dens Modstandere paa Landemoderne have udtalt sig paa det meest Frisindede, idet de have ønsket dens Godkjendelse, forhjulpet til en kortvarig Godkjendelse, for derpaa fuldstændig at udstøbes. Jeg mener derfor, at en Bømpelse, en Endring i denne § 2 vil findes aldeles nødvendig, endog af den ærede Kirkeminister, dersom ellers Loven ikke alene skal vedtages af os og faae Kongens Stadfæstelse, men tillige skal føre til det, som man dog maa ønske, nemlig at en saadan Menighed maa ansøge om Statsmagtens Godkjendelse. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, og jeg haaber, den ærede Kirkeminister vil indrømme, at de Udtalelser, hvormed jeg her er fremkommen, ikke have været uden al Grund. For mig have de idetmindste den Betydning, at jeg, hvis jeg ikke faaer navnlig den sidst omtalte Endring indført i Loven, umulig vil kunne stemme for den, skjøndt det naturligviis skulde gjøre mig meget ondt at maatte stemme imod en Lov, der i alt Væsentligt tiltaler mig saaledes, at jeg med disse meget saa, i det Dybeste

3, Endringer med Glæde skulde gaae ind paa den. Jeg henviser som sagt atter til den ærede Kirkeministers Tilfagn om Indrømmelser fra hans Side, og idet jeg stoler paa, at saadanne Indrømmelser vilde finde Steb, skal jeg slutte, som jeg begyndte, med endnu engang at aflægge den ærede Kirkeminister min varmeste Tak.

Høgsbro: Mit Standpunkt er i Meget det samme som den ærede foregaaende Taler (Barfod), men der er dog ogsaa adskillige Forskjelligheder saavel i Forhold til den ærede Minister som til det foreliggende Lovudkast. Han udtalte sin Glæde over i den ærede Minister at have fundet paa denne Plads en Mand, som besad en overordentlig Sagskundskaab og Varme for de kirkelige Anliggender, og denne Glæde skal jeg fuldkomment dele med ham; men det forekommer mig noget selvmodsigende, naar han ved Siden deraf kunde ønske, at der overhovedet ikke var nogen Kirkeminister, men at det Slags Sager vare overlade til Justitsministeren; thi jeg tvivler om, at han da saa let vilde finde paa denne Plads en Mand med de Egenstaber, som han omtalte. Ogsaa med Hensyn til Lovforslaget forekommer det mig, at han var noget i Selvomdfigelse, naar han udtalte sin varmeste Tak for det og ved Siden deraf erklærede, at i den Skikkelse, hvori det forelaa, var han ikke istand til at stemme for det. Jeg vil ogsaa udtale min Tak og Paaskjønnelse for dette Lovforslag, men mere fordi det overhovedet er blevet os forelagt, end fordi det er forelagt i den Skikkelse, som det har. Naar jeg seer tilbage paa dets Historie, er det ganske vist, at det har undergaaet mangan sælsom Skæbne. Det er blevet henviist til Landemoderne, som aldeles ikke ere berettigede til at optræde som Repræsentanter for Geistligheden, og endnu mindre for Folkekirken, og allermindst ere bestemte til at skulle være raadgivende Lovgivningsmyndigheder. Disse Landemoder have saagodt som alle — om ikke alle — fraraadet et saadant Lovforslag og henviist det Slags Anliggender til Behandling i en Kirkecommission; ja, der har saavel paa Landemoderne som udenfor dem hævet sig Røster fra høitstaaende Mænd om,